

TENÍEM RAÓ (UN ANY DESPRÉS)

El títol d'aquesta reflexió no és un crit de victòria sinó de profund dolor. Fa gairebé un any vam redactar molt de pressa un Quadern com un crit desesperat contra l'atrocitat que estava a punt de ser comesa a l'Iraq i que (segons després s'ha sabut) estava planificada des de mesos abans.

Gairebé un any després és ja una evidència que les armes de destrucció massiva només existien a les mans dels atacants, que Iraq no havia comprat urani a Níger (encara que EUA sí que va utilitzar urani empobrit en els seus bombardejos), que no podia atacar en 45 minuts a cap dels nostres països i que els inspectors de Nacions Unides tenien tota la raó quan, com a mínim, demanaven més temps. Sense cap motiu, i contra la voluntat de Nacions Unides, es va desencadenar llavors una agressió cruel que no va aconseguir capturar el dictador, que quedava com a única excusa (va ser capturat 8 mesos després), però va destruir un país i va causar la mort de milers de civils. També en contra del que se'ns va dir, la guerra no va ser un passeig triomfal ni els ocupants van ser rebuts com a alliberadors. I la resistència que no havia desencadenat el dictador cruel, han aconseguit desencadenar-la les forces d'ocupació.

L'anomenada guerra es va començar sense declarar-la, amb absència de proves feaents i sense que s'haguessin exhaurit tots els altres recursos. Els mals que ha causat estan sent superiors al que pretenia evitar. La guerra d'Iraq va ser per tant il·legal, immoral i injusta. I no mereix per això ni tan sols el nom de guerra sinó el d'agressió terrorista.

Els terroristes tradicionals solen ser detinguts i portats a presó. A aquest nou tipus de terrorisme se li toleren o fins i tot se li aplaudeixen els seus crims. Els tres responsables d'aquest terrorisme mundial segueixen impunes, "*impasible el ademán*" i al front dels seus respectius països. Si és que de debò van creure el que ens deien (cosa cada cop més difícil d'acceptar) haurien de ser deposats per incompetents. Si van mentir buscant altres beneficis (com l'hegemonia mundial o prosperar al costat del més fort) haurien de ser jutjats un dia públicament per algun organisme del que la humanitat globalitzada encara manca. Almenys haurien de tenir un mínim de pudor per no amagar el seu fracàs tractant de dictar als soldats nord-americans les cartes que poden enviar a les seves famílies. Haurien de tenir un mínim de pudor, per no impedir o prohibir les fotografies i reportatges dels soldats morts, com si un cop morts els soldats deixessin de ser nord-americans.

I per a no demanar ara que els diners dels altres financin la reparació de les destrosses que ells van fer, mentre ells han assignat a empreses del seu propi país tots els beneficis econòmics de la reconstrucció d'Iraq. Haurien de tenir un mínim de pudor per tornar totalment a Nacions Unides el protagonisme que li van treure. I també per no vetar en solitari decisions com la condemna d'Israel per la construcció del mur de la seva vergonya, mentre no fa gaire ells anatematitzaven la possibilitat que altres països exercissin aquest mateix dret de veto contra el seu afany per legalitzar el crim d'Iraq.

En resum, el món ha rebut una lliçó febaent i pèssima que un fi desitjable (o bo com tants altres) justifica tota mena de mitjans. I ha rebut aquesta lliçó contra les veus oposades de gairebé tots els líders religiosos del planeta, que tampoc no van servir de res.

Davant l'impossibilitat d'exigir justícia, queda només el que les nostres veus i moltes altres deixin constància del crim per a les generacions futures, i amb el desig que no torni a repetir-se. També amb la lucidesa que això serà molt difícil, vist el rumb que va prenent el nostre planeta. Perquè, antany, la mentida i la veritat eren factors decisius a l'hora de triar o destituir governants. Avui sembla que aquests valors hagin passat a millor vida en la política i per molt de temps: només compten les promeses verbals i les aparicions en els mitjans (i el recent cas de Califòrnia és una altra trista prova d'això).

És així com la nostra humanitat va a poc a poc entregant la seva llibertat i la seva progenitura humana, a canvi d'aparents plats de lleties mediàtiques i immediates. Algú hauria de tornar a cridar-nos en veu molt alta el que se li va dir ja al ser humà al començament de la història: "Home on ets?" (Cf. Gènesi 3,9)

Cristianisme i Justícia